

Karl Sallets

De
Laatste
Natie

ROMAN

Recepten, ingrediënten en bereidingswijzen van gerechten in dit boek zijn louter literair, ze zijn fictief en niet uitgetest op hun uitvoerbaarheid. Degerechten proberen te bereiden en op te eten is op eigen risico. Maar de auteur is wel benieuwd naar eventuele testresultaten, die gedeeld kunnen worden op www.delaatstenatie.com

Alle verhalen, personages, intriges en organisaties in dit boek zijn fictief. Gelijkenis met de reële wereld berust op toeval.

©2024 Karl Sallets

Eerste druk: juni 2024

Uitgever: De Laatste Natie

Auteur: Karl Sallets

Redactie: Haags Bureau | Boekenmakers

Vormgeving omslag en binnenwerk: Haags Bureau | Boekenmakers

Foto omslag: Shutterstock

Druk: Pumbo.nl

www.delaatstenatie.com

ISBN: 978-90-833866-0-7 (print)

ISBN: 978-90-833866-1-4 (eBook)

NUR: 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor H.U.

Woord van dank

Mijn dank gaat uit naar allen die mij hun verhalen hebben willen vertellen. In het bijzonder naar de oude SS'er en zijn Italiaanse vrouw die ik in Cuba heb ontmoet; naar mijn negentigjarige vriend met zijn traumatische schoolverleden, en naar de getuige van de moordpartijen in Rwanda en Mozambique, en ook naar een medewerkster van een hotel in Oostende, wier familie door de Tweede Wereldoorlog is geraakt, voor haar bundel kopieën over het oorlogsverleden van Oostende.”

Ook bedank ik de auteurs van de ontelbare publicaties die ik heb geraadpleegd in dossiers, tijdschriften en op het internet.

In juni 1978, na een toevallig gesprek, vond een vrouw het plots opportuun mij in vertrouwen te nemen. Ze toonde mij een boek met foto's van slachtoffers van wreedheid en van medische experimenten in een concentratiekamp. Ik was negentien. De beelden hebben mij diep geraakt en zijn mij altijd bijgebleven. Ze hebben mijn naïviteit vermoord en vormen de aanleiding tot *De Laatste Natie*.

Deel I

Het Slot van
keizer Karel

Proloog

In haar hoofd schreeuwt ze van pijn en machteloosheid, halfnaakt vastgebonden tegen de boom, maar ze geeft geen kik. Krijsend gooien ze hun projectielen. Vlijmscherpe reuzendennenappels en takken snijden haar gelaat, borsten en verdere lichaam tot ze onder het bloed zit. Dan naderen ze. Hij nadert. Stuk voor stuk kent ze ze, die jongens en die meiden. Ze weet dat het ergste nog moet komen, maar nog daagt ze hen uit met haar blik. Ze graaien naar haar benen. Het touw, strak rond de stam, kraakt haar polsen en schouders. Terwijl ze haar de jeans van het lijf rukken, kerft de ruwe schors haar rug open. Iemand scheurt haar slipje aan flarden... ze spalken haar dijen uiteen...

‘Kyoko... Kyoko! Wakker worden, schatje!’

Verward en bezweet ziet Kyoko Diana’s gelaat. Ze zucht dankbaar wanneer haar echtgenote haar in de armen neemt.

‘De boom?’ vraagt Diana.

Kyoko knikt. Acht jaar na “de boom” kwam haar nachtmerrie steeds minder vaak voor, maar haar ontreddering bleef even groot. Als ze Diana niet had ontmoet...

‘Zo kan ik niet meer verder,’ zegt ze, ‘ik moet hem zien.’

‘Zo ineens?’ vraagt Diana. ‘Hoe ga je...’

‘Misschien kan Leon me helpen. Morgen ga ik naar hem toe.’

Kyoko belt aan bij haar oude vriend. Vanwege zijn rolstoel zal het even duren voor hij opendoet, en ze begint te twijfelen of het wel

billijk is hem haar voorstel te doen.

‘Gelukkige verjaardag, Spiegel,’ kraakt zijn stem terwijl hij haar de hand schudt. ‘Drieëntwintig! Was ik maar vijftig jaar jonger.’

Kyoko bukt, Leon geeft haar drie zoenen.

‘Ik pak even een Coca-Cola,’ zegt hij, ‘ik heb juist gespoten, ik zit wat laag in suiker. Voor jou een Yellow Label van Lipton?’

Ze gaat op de bank zitten. Als ze hem zou helpen, zou ze hem beleedigen, hij is behendig met de rolstoel en als het moet, kan hij ook nog wel even staan. Leon woont in bij Andrea en haar gezin, maar hij laat Kyoko alleen langskomen als er verder niemand thuis is. Elke week zien ze elkaar, ze hebben elkaar nodig, “de menselijke natuur” heeft hen beiden te pakken gekregen; Leon het zwaarst.

Kyoko is karateka en kunstenaar, maar haar werk wordt moeilijk geaccepteerd: ‘Uw schetsen zijn buitengewoon goed mevrouw Li, te goed eigenlijk, te expliciet, er zit te veel waarheid in. Onze klanten moeten zich niet ongemakkelijk gaan voelen.’

Nooit laat ze zien hoezeer die afwijzingen haar raken. Altijd speelt ze superwoman, zelfs bij haar partner Diana, die net als Leon weet wat ze heeft moeten doorstaan. Maar Leon is een lotgenoot, wat het toch anders maakt; je hoeft elkaar ook niet alles te vertellen...

Ze neemt haar drankje over van Leon.

‘Morgen kennen we mekaar een jaar, Spiegel.’

‘Klopt. De dag na mijn tweeëntwintigste verjaardag, en Diana had ik pas die dag ervoor ontmoet, maar zij heeft ons samengebracht.’

‘Oorlogsfotografe,’ knikt Leon. ‘Haar foldertje bleef door mijn hoofd spoken. Ik ben blij dat ik geweest ben. Ik kan me mijn leven niet meer voorstellen zonder jou, zonder jouw schets van mij... hij hangt in mijn kamer, als medicijn – het enige wat helpt.’ Hij nipt van zijn cola en kijkt haar aan: ‘Gooi het er maar uit.’

Kyoko schermt zich altijd af, laat niemand in haar kaarten kijken, maar voor Leon lijkt ze een open boek. ‘Sus,’ zegt ze.

‘Wie anders. We moeten hier een oplossing voor vinden, dit is erger

dan een obsessie.’ Leons stem heeft een hese, vermoeide ondertoon. Hij observeert haar met een schuin oog. ‘Maar er is meer, nietwaar?’ Hij heft zijn beide wijsvingers van de leuning van zijn rolstoel en wijst. ‘Je bent klaar om hem te ontmoeten, maar je weet niet hoe.’

Gisteren, toen ze het had bedacht, voelde het oké. Maar toen ze voor Leons deur had gestaan, leek het opeens idioot hem dit idee voor te stellen, en bij zijn drie zonen had ze het finaal afgevoerd. Hoe had ze zich zoiets stoms in haar hoofd kunnen halen?

‘Op tafel ermee,’ zegt Leon, ‘we gaan geen tijd verliezen met het eruit te sleuren.’

Zo is hun relatie: hij zalft met woorden, zij met schetsen.

‘Ik weet alles over Sus’ leven van de laatste acht jaar,’ begint ze. ‘Over zijn studie, zijn scriptie, zijn ouders, zijn vakantiejobs en over alle idiote wijven die hem hebben geneukt.’ Ze snuift. ‘Maar hém ken ik niet – en ik móét hem kennen. Maar een confrontatie kan echt niet, ik zou graag willen dat...’

Leon knikt aanmoedigend.

‘...dat jij hem leert kennen in mijn plaats.’

Verbaasd staart hij haar aan. Hij pareert haar altijd voor ze is uitgesproken, maar dit heeft hij duidelijk niet zien aankomen.

‘Laat maar, het was een wild idee. Toen ik net binnenkwam heb ik het plan gelijk al verworpen, ik kan dit niet van je vragen. Het is ook onuitvoerbaar met die rolstoel.’

‘Hij kan naar mij komen.’

‘Nee Leon,’ schudt ze, ‘je zal moeten liegen vanaf het begin, Sus mag nooit weten dat ik jou ken. Je zult vriendschap moeten faken, en dat haat ik.’

‘Ik denk dat ik heel goed met Sus overweg zal kunnen. En zolang hij niet weet dat ik jou ken, zal hij er niet naar vragen en hoef ik niet te liegen.’

‘Nee,’ zegt ze, ‘we blazen het af, we hebben het er niet meer over.’
‘Maar nee,’ werpt Leon tegen, ‘ik wil hem ook leren kennen. We praten al een jaar over hem. Het is een goed idee, het zal jou zeker helpen... en mij ook, ik heb deze uitdaging opeens heel erg nodig.’

Leon nipt van zijn cola, Kyoko van haar koude thee.

‘Je kan toch niet zomaar naar hem toe rijden en een langdurige vriendschap beginnen.’

‘Andrea,’ zegt Leon.

‘De bibliotheek?’

‘Je zegt dat hij nog steeds hier in Groenendaal woont, in de Selebroeckstraat, vlakbij het kasteel in het Zoniënwoud waar het jullie allemaal is overkomen. De kans is groot dat hij lid is van de bibliotheek. Als ik Andrea vraag Sus Jacobs in te tikken, weten we wat hij allemaal leent en...’

Kyoko knikt: ‘Zo zou jouw hospita hem met jou in contact kunnen brengen.’

‘Een hupse bibliothecaresse kan altijd een praatje maken met zo’n kerel, het zou verdacht zijn als ze dat niet deed.’

‘Een praatje met een jonge vrouw is nog geen vriendschap met een oude man in een rolstoel.’

‘Ik weet hoe,’ zegt Leon. ‘Wanneer Andrea de titels van de boeken die hij wil lenen intikt, weet ze de onderwerpen. Ze kan dan zeggen dat er, hoe toevallig, iemand bij haar inwoont die specialist is op dat gebied.’

‘En dat die persoon altijd bereid is tot een goed gesprek,’ vult Kyoko aan. ‘Dat zou kunnen werken.’

‘En dan kan Andrea een paar andere boeken over Sus’ onderwerp meebrengen voor mij, zodat ik die snel lees en daadwerkelijk die specialist wordt. Toevalliger kan niet. Hij studeert filosofie en sociologie, ik zit nu al te popelen van welke wereldliteratuur ik specialist moet worden.’

Een week later bracht Andrea vier boeken mee voor Leon. Over het roken van vis.

Justitiepaleis Brussel zaal 23. Wanneer Sus Jacobs wil doorlopen, ziet hij haar staan. Ze draagt een jurk in rodewijntinten, de schouders bloot. Zandloperfiguur, nonchalant op één been, goede kont in de dunne stof. Haar zwarte kroeshaar zit in een hoge staart en om haar hals hangt een lavendelkleurig sjaaltje. Een heldere verschijning in de maffe rechtszaal.

De rechter blikte hem toe. Sinds twee jaar geeft Maurice Dujardin Sus alle steun voor zijn doctoraal proefschrift *Misbruik van het rechtssysteem voor persoonlijke doeleinden*. Dit lijkt een interessante zaak te gaan worden, denkt Sus, een goed excuus om weer te gaan zitten. Hij haalt zijn notities ook maar weer tevoorschijn.

Voor de dertiende keer die dag doet de griffier de introductie: ‘Zaak IO32/99 der griffie. In zake het Openbaar Ministerie is verschenen op vandaag, woensdag 19/6/1996, voor de dertiende correctionele kamer te elf uur tien om er haar verweermiddelen voor te dragen en te horen beslissen over...’

Na twaalf onbeduidende zaken snakt Sus naar zijn hoeve in het Zonienvoud, hij kan de zomergeuren al ruiken. Daarom had hij zijn papieren al opgeborgen.

‘...de genaamde Maria-Magdalena de Aragón di Managas, geboren op 22 juli 1969 te Maän-Jordanië. Verdacht te Groenendaal voor het toebrengen van slagen en verwondingen aan een veldwachter in functie en smaad aan de politie.’

Ze draagt hoge sandalen met gouden bandjes. Sus beseft dat zij de bron is van zijn warme zomergeuren, ze was hem voorbijgelopen toen hij zijn notities op borg.

‘...zich niet zal laten bijstaan door een raadsman en aldus zelf haar verweermiddelen zal voordragen.’

‘Mevrouw di Managas, u mag plaatsnemen,’ knikt de rechter.

De openbare aanklager zet de feiten uiteen. De rechter zucht om de

zoveelste verspilling van zijn tijd.

‘Mevrouw di Managas en meneer de Lange, komt u beiden even naar voren.’

‘Het is De Laansj, meneer de rechter,’ zegt De Lange. ‘Mijn naam wordt uitgesproken op zijn Frans.’

‘Excuseer,’ antwoordt de rechter. ‘Ik wist niet dat u van Franstalige origine was.’

‘Dat is ook niet zo, ik geef enkel de voorkeur aan De Laansj in plaats van De Lange.’

De rechter frons, tot hem opvalt hoe klein de veldwachter eigenlijk is.

‘Ah,’ zegt hij ironisch, ‘ik begrijp het... meneer De Laansj.’

Mevrouw di Managas snuift: ‘De Laansj! Alsjeblieft, Hansje.’ Het warme timbre van haar stem ondermijnt meteen de rechtsgang.

Maar Maurice bewaart de onpartijdigheid.

‘Mevrouw, u mag enkel spreken indien ik u daar toestemming voor geef.’ Daarop richt hij zich tot de kleine man: ‘Dus concreet, meneer De Laansj, u bent veldwachter te Groenendaal en mevrouw di Managas zou uw kepie op straat hebben gegooid. Ze zou u hebben verwond aan het hoofd en zich hebben bezondigd aan smaad ten aanzien van u als veldwachter in functie. En dat enkel en alleen omdat u haar een parkeerboete wilde geven?’

‘Inderdaad, mijnheer de rechter.’

‘Uw pv bevat maar weinig details, meneer De Laansj.’ De rechter draait het vel om en om en richt zich tot de protagonist. ‘Mevrouw de Aragón di Managas: nu mag u het vertellen.’

Het lukt Sus niet om niét te sympathiseren met de jonge vrouw. Ze staat te wiebelen van ergernis, wat haar nog aantrekkelijker maakt.

‘Ons Hansje hier, heeft heel de zaak opgeblazen,’ zegt ze. ‘Hij koestert een persoonlijke vete jegens mijn persoon. Om te beginnen stond ik geparkeerd náást de bushalte en niet erop, zoals meneer De Lââânsj hier beweert.’ Theatraal gebaart ze naar De Lange.

‘Er staat een witte lijn om die bushalte,’ zegt de veldwachter verbolgen.

‘De voorkant van haar bumper stond gelijk met de binnenkant van die lijn. Maar de halte begint aan de buitenkant van de lijn.’

‘De Lââânsj...’

Haar stem bezorgt Sus kippenvel.

De rechter zucht, maar laat de veldwachter begaan.

‘Terwijl ik de bekeuring uitschrijf, wil ze mijn boekje afpakken. Wanneer haar dat niet lukt slaat ze tegen de klep van mijn kepie, die omhoog vliegt en op de grond valt. Daarbij ben ik gewond geraakt aan mijn voorhoofd. Daarop heeft ze mijn boekje volledig verscheurd.’

‘Excuseer Edelachtbare...’ zegt Maria-Magdalena de Aragón beheerst. De rechter knikt.

‘Ik kom dus het Stationsplein van Groenendaal opgereden en zie meneer De Lââânsj staan. Ik knik vriendelijk tegen hem en parkeer vóór de bushalte. Dan pak ik mijn camera en loop naar de fotostudio. Maar wanneer ik weer bij mijn auto kom, staat meneer te wachten met zijn boekje in de aanslag. Als ik wil instappen, steekt hij plots zijn wijsvinger bijna in mijn oog. Je staat te ver Emma, dat gaat jou geld kosten, zegt-ie met veel leedvermaak. Ik schrik van zijn beweging en maak een afweerreflex. Misschien heb ik toen zijn kepie geraakt. In elk geval: hij deinst achteruit en zijn pet valt van zijn hoofd. Wanneer hij die wil grijpen, stoot hij zijn voorhoofd tegen de spiegel van mijn auto.’ Ze vertelt ludiek, als bij een verhaaltje voor een kleuterklas.

Geamuseerd kijkt Sus toe.

‘Ze verdraait de feiten!’ De Lange verheft zijn stem. ‘Ze heeft wel degelijk mijn kepie van mijn kop gesl...’

‘Als ik even mag,’ zegt de vrouw. Ze neemt haar handtas en overhandigt de rechter een foto. ‘Naast de derrièrre van Hansje die zijn pet opraapt, ziet u dat mijn auto wel degelijk vóór de witte lijn staat.’

‘Meneer De Lââânsj?’ De rechter houdt hem de foto voor.

‘Die foto is eh... vanuit die hoek,’ stottert De Lange. ‘Maar geweldpleging en smaad aan de politie in burger... in uniform, blijven criminële strafbare feiten.’

‘U heeft de smaad niet gespecificeerd in uw pv.’

‘Ze heeft mij zwaar beledigd,’ zegt de veldwachter.

‘Wat heeft ze dan precies gezegd?’ vraagt de rechter.

‘Ze noemde mij...’ De kleine man krijgt het moeilijk.

De Aragón rolt met haar ogen. ‘Lilliputter, heb ik gezegd. Imbeciele lilliputter.’ Ze haalt haar sensuele schouders op.

‘Imbeciele lilliputter...’ herhaalt de rechter, met een pokerface dat nog net in de plooi blijft.

Clara, de griffier, wisselt een blik met Sus, beiden onderdrukken hun lachreflex.

Vernederd en vertwijfeld schudt veldwachter De Lange het hoofd.

De Aragón grijpt haar kans. ‘Trouwens: Hansje en ik hebben zes jaar samen op school gezeten, het Sint Cornelius College in Groenendaal. Iederéén noemde hem de lilliputter. Ik kan het ook niet helpen dat hij zo klein is. Hij is bij de politie gegaan wegens zijn minderwaardigheidscomplex, met een pet ben je tien centimeter groter; en hij is een achterbaks kneutertje, want toen ik zeventien was...’

De kleine man kijkt in paniek naar de rechter.

‘...heb ik hem op school eens betrap toen hij zich...’

‘Genoeg!’ zegt Maurice.

De atmosfeer in de rechtszaal had iets corrupts gekregen, de democratische rechtsgang was zoek. Sus voelt zich schuldig, ook hij heeft zich laten verleiden door de welbespraakte partij met de mooie rondingen. Iedereen wacht op de rechter.

Maar dan zegt de veldwachter: ‘Die foto... op dat hele plein staan maar twee auto’s. Waarom parkeert ze dan vlak onder mijn neus, op een millimeter van een verboden zone?’

Zichtbaar verheugd interpelleert Maurice de vrouw, die zegt: ‘Wij zijn een vrij land... ik parkeer toch waar ik wil?’

‘Mevrouw di Managas, het provoceren van een wetsdienaar in functie is smaad en...’

‘Ik heb niemand geprovoceerd, maar hij misbruikt zijn macht om mij...’

‘Mevrouw, beheerst u zich.’ Het geduld van de rechter is op. ‘Veldwachter De Laansj heeft zich hoogstens vergist met zijn parkeerbon, maar u maakt misbruik van uw welbespraaktheid om een dienaar der wet te vernederen.’

‘Maar edelachtb...,’ probeert ze nog.

‘De zaak is gesloten. Uitspraak volgt op woensdag 17 juli om 10 uur in deze zaal. U beider aanwezigheid is niet vereist.’ De rechter klopt met zijn hamer. Hoofdschuddend stopt hij de foto bij het dossier. ‘Mevrouw di Managas, meneer De Lange: u kunt beschikken.’ Dan gebaart hij Sus te komen.

De Lange druipt verloren af.

Sus staat op. Zijn outfit vloekt met de rechtszaal. Jeans en een loshangend indigo hemdje met een sierlijke witte duif erop. De vrouw in de dunne jurk draait zich om en loopt tot aan de eerste bank. Ze zet haar handtas neer, pakt een spiegelkje en een lipstick. Adembenemend elegant stift ze haar lippen, bronzig, zoals de eikels in het Zoniënwoud. Haar ogen zijn transparant olijfgroen. Sus loopt naar Maurice. Wanneer hij de vrouw passeert, spuit ze net twee vleugjes parfum in haar nek. Sus vertraagt en kijkt om. Haar feromonen geuren naar woudjasmijn en passiflora. Na enkele passen is Sus bij de rechter. Die leunt met een elleboog op het bureau van zijn vriend en kijkt. Het schminkritueel gijzelt alle mannen in de zaal. Clara, de griffier, rolt met haar ogen.

‘Zeg het ’es,’ zegt Maurice tegen Sus. Maar Sus’ interesse ligt elders.

‘Deze zaak past zeker bij jouw thesis,’ zegt Maurice. ‘Ik laat Clara een kopie bezorgen. Heb je zin in een belegde baguette? We kunnen misschien samen...’

Di Managas klikt haar handtas dicht, draait zich om en loopt weg. Als in slow motion verdwijnt ze door de deuropening. Op dat moment wordt Sus zich bewust van de beslissing die zijn brein reeds lang heeft genomen.

‘Sorry Maurice.’ Onder de verbaasde blikken van zijn vriend gaat hij haar achterna.

Sus loopt de zaal uit. Hij hoort haar hakken in de centrale gang van het gerechtsgebouw. Wanneer hij beneden is, verdwijnt ze net door de uitgang. Hij rent de hal door, naar buiten... maar ze is weg. Terwijl hij de trap afloopt tuurt hij over de voetgangers heen... zijn opwinding en hoop doven uit. Tot het moment dat een glimpje wijnrood zijn netvlies bereikt: aan de overkant van het Poelaertplein komt ze omhoog uit de ondergrondse parking, die ze gebruikt heeft om over te steken. Hij stormt de trap af, het verkeer door, het plein over. Honderd meter voor hem loopt de vrouw door de Regentschapsstraat richting Koningsplein. Onopvallend haalt hij haar in, met de opwinding van het jagen; achtervolgen houdt altijd belofte in.

Waarom volg ik haar eigenlijk? Instinctmatig is hij vertrokken uit de rechtszaal, maar hij heeft geen idee wat hij haar wil zeggen. Ze beweegt als op een catwalk, maar subtieler, natuurlijker. Hij blijft twintig passen achter haar. Opeens draait ze zich half om. Sus duikt een portiek in en gluurt om de muur. Ontspannen kijkt ze naar de Zavelkerk, naar de laatgotische ornamenten van het portiekgewelf. Sus voelt zich stom, hij staat bekend om zijn zelfverzekerde aanpak van het andere geslacht. Ik stap gewoon op haar af, denkt hij. Hallo, ik ben Sus. Ik heb jou in de rechtszaal gezien. Ik maak een studie over misbruik van justitie. Kunnen we daar even over praten? Idioot, denkt hij, zo voelt ze zich een studieobject. Hoe moet ik haar dan doen voelen, vraagt hij zich af. Bevallig slentert ze verder. Terwijl hij haar volgt, verzint hij andere introducties, die hij meteen weer verwerpt. Dat hij haar bewondert om haar intelligente verdediging in de rechtszaal, zo'n vrouw valt vast voor complimentjes over haar scherpe verstand. Maar dan zou hij met een halve leugen beginnen: hij heeft ontzag voor hoe ze zaal 23 aan haar kant kreeg, maar dat ze de veldwachter zo heeft

afgemaakt, stuitte hem wel tegen de borst. Maar tegelijk trekt precies dát in haar hem aan, sterker nog, het windt hem op. Ik zeg gewoon: hallo, ik ben Sus, ik heb gehoord dat u ook in Groenendaal woont...

Hij heeft haar bijna ingehaald als ze plots het Museum voor Oude Kunst binnengaat. Maar wanneer hij snel een kaartje heeft gekocht, is ze alweer verdwenen. Hij loopt langs de Vlaamse Primitieven, maar daar zijn enkel Japanners... In zaal 13 botst hij bijna tegen haar op. Ze staat voor een paneel van twee bij drie meter. Keizer Otto III.

Voor de keizer knielt een vrouw, met in haar rechterhand het afgehakte hoofd van haar man, de graaf. In haar linker houdt ze een gloeiende staaf.

Sus verschuilt zich tussen de bezoekers. Hij kent dit schilderij uit 1468. Dirk Bouts heeft het geschilderd als decoratie voor de schepenrechtbank van het nieuwe stadhuis van Leuven. Het toont het legendarische verhaal van een gerechtelijke dwaling.

De vrouw van keizer Otto III flirt met een graaf uit de hofhouding, maar die gaat niet in op haar avances. Uit wraak beschuldigt de keizerin hem van aanranding en de keizer laat de graaf onthoofden. Voor de beul zijn hoofd afhakt, belooft de gravin haar man zijn onschuld te bewijzen door de vuurproef. Ze neemt het hoofd van haar man in haar hand en knielt voor de keizer. Met haar andere hand neemt ze een gloeiende staaf uit het vuur zonder zich te branden. Dit godsoordeel overtuigt de keizer van de onschuld van de graaf. Hierop veroordeelt hij zijn valse gemalin tot de brandstapel.

Haar hoge paardenstaart huppelt de zaal uit. Sus haast zich door fotograferend Japan, maar is haar weer kwijt. In hal 17 staat ze voor een driedelig schilderij. Nu, denkt hij. Maar ze buigt voorover om de onderkant van het werk te bekijken. Haar derrièrè gijzelt zijn blik en

hij krijgt primitieve gedachten. Zo kan hij haar onmogelijk aanspreken. Wanneer ze naar het volgend schilderij kuiert, bekijkt hij het werk dat haar in de ban hield.

Hieronymus Bosch 1520. Als kluizenaar in de woestijn probeert de heilige Antonius een deugdzaam leven te leiden. Maar zijn demonen, hoeren en onkuise monniken proberen hem te verleiden tot ondeugden.

Als een heilige al niet kan weerstaan, denkt Sus.

Ze wandelt verder, haar japon deint bordeaux en bourgogne langs haar lichaam. Ze neemt hem mee langs Breugel, Rubens, Jordaans, Van Dijk. Hij speelt voor toerist, maar de jacht maakt zijn lust wakker en hij krijgt weer flashbacks naar eerdere gebeurtenissen. Zijn prooi lijkt zich van geen kwaad bewust, maar nooit krijgt hij de gelegenheid haar aan te spreken. Vreemd. Zou zij daar misschien zelf voor...? Hij weet dat adrenaline dit soort paranoia opwekt. Opeens bevinden ze zich in een ruimtelijke constructie met brede trappen. Hij volgt haar langs de verdiepingen naar beneden. Hij herkent Dali, Ensor... het gebouw is heel open nu. Hij laat meer afstand, bekijkt haar schilderijen.

Een naakte vrouw omhelst een naakte jongen – maar de puber is een marmeren beeld. In de mythe wordt koning Pygmalion verliefd op het door hemzelf gehouwen beeld van een jong meisje, en bidt hij Aphrodite het beeld leven in te blazen. Op dit schilderij wisselt Paul Delvaux het geslacht van de personages. De naakte vrouw probeert het marmeren beeld tot verlangen te wekken. Ogenscheinlijk kan de ontmoeting tussen de versteende adolescent en de vrouw nooit plaatsvinden.

Weer verleiding! Sus krijgt een beklemmend gevoel. Wie is hier de verleider? De man of de vrouw? Probeert zijn “prooi” hem iets duidelijk te maken? De bekoring van de Heilige Antonius? Daar stond ze voorover

gebogen. Met zo'n kont! En *De gerechtigheid van Otto III*? De keizerin krijgt de brandstapel voor verleiding van de graaf. Weet ze dat ik haar volg? Ze gaat naar min zes. De lichtput transformeert het daglicht en het museum wordt een schemerzone van onwezenlijke helderheid, de kunstwerken worden één met de pelgrim. Zijn begeesting maakt hem extatisch...

en ze loopt weer door.

René Magritte: *Sheherazade*. Een imaginair vrouwfiguurtje van geparelde lijntjes. Rode lippen. Lange wimpers. Sensuele ogen.

Na de huwelijksnacht wil de koning zijn bruid vermoorden.

Maar Sjarazaad vertelt hem een verhaal zonder einde. Om te weten hoe het afloopt, spaart hij haar. De volgende nacht vertelt zij het vervolg. Maar weer is het verhaal niet af. Dit houdt ze duizend en één nacht vol. Ondertussen schenkt ze hem ook meerdere kinderen en krijgt ze gratie.

Weer verleiding. Door intellect. Geamuseerd staat ze voor een doek, haar borsten strak in haar zomerkleedje. Hij wandelt naar haar toe, wil hoi zeggen, tot hij het schilderij ziet: *De Terugkeer*. Een lichtblauwe sierlijke duif met wolkjes erop vliegt tegen een indigo avond, de duif keert terug naar haar nest met drie eieren. Een exacte kopie van de afbeelding op zijn hemd! Hoelang weet ze al dat hij haar volgt? Testosteron bonkt door zijn lijf. Hij kijkt om zich heen. Een oplossing! Nonchalant loopt hij naar de realistische pijp van Magritte, en nu volgt de vrouw hém, met haar woudjasmijn en passiflora.

'Ceci n'est pas une pipe,' klinkt haar Spaanse accent, 'maar wat is het dan wel?' Ze voelt als een zomerbries.

'Een afbeelding van een pijp,' zegt Sus terwijl hij haar aankijkt.

'Niets is wat het lijkt,' grijnst ze. 'Rook jij?'

'Nee, maar ik hou wel van een goede pijp.' Fuck! Hoe heb ik dat nu kunnen zeggen. Hij trekt een betrapte grimas.

Ze lacht schuin. ‘Ik hou ook wel van een goede pijp.’ Ze steekt haar hand uit. ‘Emma.’

‘Sus.’ Ze schudden langer dan normaal, hij voelt zich licht worden. Wanneer ze elkaar loslaten, zijn ze sprakeloos.

‘Je zweet,’ zegt ze, kijkend naar de natte plekken op zijn hemd. Zijn blik gaat via haar borsten naar haar oksels. Ook vochtig.

‘Net als ik blijikbaar.’ Zo zelfverzekerd als ze eruitziet, zo ongemakkelijk voelt de conversatie.

‘Heb je honger?’ vraagt hij. ‘Er is een brasserie...’

Maar haar handtas maakt een Nokiamuziekje.

‘Si?... ya voy... hasta luego.’ Ze drukt het telefoongesprek weg, teleurgesteld. ‘Ik moet mijn moeder halen, bij haar coiffeuse.’

‘En vanavond,’ zegt Sus snel, ‘heb je vanavond misschien honger? Ik bedoel...’ Hij stottert. ‘Als ik vanavond voor je kook... nodig ik je uit, eh... als je komt. Ik bedoel: ik woon ook in Groenendaal, dus...’

Ze lacht haar tanden bloot. ‘Vanavond heb ik zeker honger, waar woon je?’

‘Selebroeckstraat 5. Een kleine hoeve op de linkerkant.’

Ze fronst verrast.

‘In Hemelbeth, een gehucht van Groenendaal. Halverwege het kapelletje van de Heilige Cornelius en de Ganzepootvijver. Een zijstraat van de Kloosterweg.’

‘Ik weet waar het is, hoe laat?’

‘Zeven uur?’

‘Oké Sus, tot straks.’

3

Emma had eerst aan jeans gedacht omdat ze spaghetti verwachtte, maar ze is blij dat ze haar auberginekleurige jurk met schouderbandjes heeft aangetrokken. Ze draagt ook een hoog uitgesneden zijden

slipje, rood als Spaanse peper. Niet dat hij dat te zien zal krijgen, nooit op een eerste date, maar het dragen van mooie lingerie geeft haar een krachtige uitstraling.

Als een professionele ober zet Sus de borden neer. ‘Een ouverture van op eikels gerookte snoekreepjes vergezeld van rucola, gestreeld door een wolkje dressing van yoghurt met dille.’

Hij schenkt twee glazen muscadet in. De wijn loopt fris in haar keel. Ze proeft van zijn snoek. ‘Mmm...’

Ze zitten achter de boerderij in de schaduw van theatrale beukenbomen, het lover ruist als de zee.

‘Wanneer had je door dat ik je schaduwde?’

‘Al vanaf de rechtbank,’ lacht ze, haar hoofd weer schuin.

‘Ik dacht dat ik niet opviel!’ zegt Sus.

‘In een blauw hemd met de duif van Magritte? Je was een vuurtoren.’ Ze prikt een stuk gerookte snoek aan haar vork.

‘Maar ik zag jou pas weer aan de overkant van het plein, hoe wist je dan dat ik jou volgde, ik stond bovenaan de trappen.’

‘Eerlijk gezegd,’ ze wijst met vork en snoek, ‘toen de rechter jou riep, werd ik nieuwsgierig. Stekeltjehaar, gel, jeans, dat hemd; zo’n contrast met het protocol. Daarom heb ik me opgemaakt. Zo kon ik je zien in mijn spiegel. Ik hoorde dat jullie bevriend waren en dat je een scriptie schrijft over rechtszaken zoals die van mij. Ik besloot je beneden in het gebouw “toevallig” tegen het lijf te lopen. Maar toen ik vertrok, zag ik dat je mij volgde en ik vroeg me af hoelang je dat zou volhouden. Ik ben de ondergrondse parking door gerend, viel bijna van mijn sandalen en moest lachen toen je het plein over spurtte.’ Ze steekt het stuk snoek in haar mond.

‘Ik heb me dus goed belachelijk gemaakt.’

‘Helemaal niet, het had wel iets! Zeker in het museum, de manier waarop je me achterna zat: je probeerde me te strikken, maar je wilde ook mijn schilderijen zien. Ik was telkens maar net op tijd weg. Je mocht geen kans krijgen om iets te zeggen, want dat ontsnappen vond ik juist

opwindend, zoiets heb ik nog nooit gevoeld.’

‘Idem dito,’ antwoordt Sus.

Emma glimlacht.

Terwijl ze eten, valt de avond over het Zoniënwoud.

‘Wat een toeval,’ zegt Emma, ‘ik woon maar een kilometer hiervandaan en we hebben elkaar nooit ontmoet.’

Sus knikt. ‘In de rechtbank zei je dat je op het Sint Cornelius College hebt gezeten. Ik zat op het Ruysbroeck Instituut, latijn-wiskunde.’

‘Ik latijn-moderne talen. Daarna kunstgeschiedenis op de universiteit in Leuven. En jij werkt aan een doctoraat filosofie?’

‘Ik ging me inschrijven voor ingenieur, maar toen heb ik filosofie aangekruist. En tegelijk heb ik ook nog sociologie en criminologie gevolgd.’

‘Van ingenieur naar filosoof is wel een heel grote bocht.’

‘Dat is een lang verhaal,’ zegt Sus, ‘nog wat wijn?’

Terwijl hij de glazen bijvult, wacht ze af... maar zijn lange verhaal komt niet, en de stilte neigt naar ongemakkelijk.

‘Eigenlijk moeten we toosten op jouw “vriend” De Lange,’ zegt hij, ‘dankzij hem zitten we hier nu samen te eten.’

‘Die stomme lilliputter irriteert me al vanaf zijn eerste dag dat hij bij me in mijn klas zat.’

‘Hoe dan?’

‘Dat... is ook een lang verhaal.’

Ze grijnzen naar elkaar.

‘Goed.’ Sus staat op. ‘Als de jonkvrouw mij even wil excuseren.’ Hij ruimt de borden af en gaat naar de achterdeur.

‘Mag ik mee?’ vraagt Emma. ‘Ik ben nieuwsgierig naar de geheimen van de chef.’

In de keuken zet Sus een cd van Ray Charles op. ‘Ik kan alleen koken met blues of jazz,’ zegt hij. Hij maakt de saus af terwijl de braadgeur de keuken vult. Sus neemt de gerechten uit de oven. Onder haar gretige ogen dresseert hij de borden. Hij neemt ze op één arm en ze lopen weer naar de tafel. Ze gaat zitten. Met bravoure zet Sus de borden neer.

‘Gebraden everzwijnfilet. Gemarineerd in rode wijn, ananassap en gemortierde beukenootjes. Vergezeld van kastanje- en selderpuree, in decor van gebakken bospaddenstoelen. Badend in een wildsaus met honing, munt, kappertjes en een vleugje look.’

‘Blues en rode wijn. Sus, dit is het lekkerste vlees dat ik ooit heb gegeten. Jij kunt zo een restaurant beginnen. Heb je je heel de middag uitgesloofd in de keuken?’

‘Het ontspant me. Anders pieker ik te veel. Filosofie, hè.’

‘Ik geef fitnesslessen als hobby, drie avonden per week. Dat maakt me helemaal leeg. Ik zou niet meer zonder kunnen, en ik heb de centen nodig, dat ook. En ik gids ook, voor Broeck Tours, de Brusselse musea.’

‘Vandaar die mooie rondleiding vanmorgen, allemaal schilderijen over verleiding.’

‘Op het eerste gezicht misschien, maar ik heb ze niet alleen gekozen zodat je me zou blijven volgen, dat kreeg ik zonder schilderijen ook wel klaar. Toen ik het museum passeerde, besloot ik jou over mezelf te vertellen via kunst. Ik koos schilderijen over verleiding om te laten weten dat ik wist dat je me volgde, maar elk schilderij vertelde ook iets over mij.’

‘De gerechtigheid van keizer Otto ken ik van een college recht.’

‘Ik zou ook een gloeiende staaf uit het vuur pakken,’ zegt Emma, ‘als het hoofd van mijn man is afgehakt door een valse beschuldiging.’

‘Als ik jouw man was, zou ik liefst hebben dat je dat deed vóór ze mijn hoofd eraf gingen hakken. Dan had de keizer ook niet per se zijn vrouw op de brandstapel hoeven te zetten.’

‘Je bederft het intrige, de keizer moet zijn gemalin hoe dan ook straffen. Ze heeft tenslotte geprobeerd om de graaf – mijn man – te verleiden,’ grijnst ze. ‘Ik zou haar trouwens met veel plezier zelf de ogen uitbranden met mijn gloeiende staaf.’

‘Gevaarlijke echtgenote,’ grijnst Sus.

‘Ik haat achterbaks gekonkel, ik wil een trouwe partner.’

‘De heilige Antonius met zijn hoeren en onkuise monniken, dat was

toch pure verleiding, net als jouw positie bij het bestuderen ervan?’

‘Ik hou van mannen die verleidingen kunnen weerstaan.’

‘Ik heb een dessert dat zelfs jij niet kunt weerstaan.’

Emma helpt afruimen. In de keuken monteert Sus een koperen apparaat en koffiegeur vult de ruimte. ‘Mokka uit Bolivia.’ Ondertussen neemt hij twee coupes. Hij doet er een dikke bol ijs in en maakt met een appelboor een gaatje. Daar spuit hij een lobbige, gele vloeistof in. Emma dipt een vinger in het gele spul en steekt hem tussen haar lippen.

‘Afblijven tot het klaar is!’ Hij giet de espresso via de zijkant in de coupes en strooit er cacao poeder op. ‘Kameroens vanille-ijs met advocaat, *afogato* in mokka.’

‘Kameroens?’ vraagt ze.

‘In het ijs zitten noten uit mijn tuin, maar ik wilde het wat exotischer maken. Kameroens klinkt okkernootachtig, niet?’

Ze lacht verrast.

Sus legt Billy Holiday op de cd-speler. Dan brengt hij het ijs en een fles bergerac naar de tafel.

Emma pakt de lange dessertlepel en doet een schep ijs in haar mond, waarna ze de lepel weer naar buiten laat glijden terwijl ze hem aflikt. Terwijl Sus naar haar bordeauxrode lippen staart, kreunt ze wellustig. Haar tong wentelt door de smaaksensatie: koud, warm, vanille, noot, advocaat, mokka. Zalig. Ze gebruikt haar zwoele zweverige blik, overdrijft ietsepietsie.

‘Verleiding van de bovenste plank. Verslaving zelfs,’ grijnst ze, en neemt een slok van de zoete witte wijn.

‘Verslaving,’ knikt Sus, ‘zoals op het schilderij van Delvaux met de oudere vrouw. Ze probeert het marmeren beeld van de adolescent tot verlangen te wekken. De versteende adolescent kan echter niet toetreden tot de wereld van de vrouw. Jij wilt mij duidelijk maken dat een relatie geen kans heeft als de leefwerelden te ver uiteen liggen.’

Eindelijk iemand die naar schilderijen kijkt, denkt ze. ‘Inderdaad, dat aspect wilde ik je ook tonen. Na verleiding is dat de tweede laag.

Maar als je wat langer had kunnen kijken, had je gezien wat ik je écht duidelijk had willen maken: ik kan alleen iets voelen voor iemand die ook verlangt naar mij.'

'Iemand die verder wil kijken dan het uiterlijk?'

'Meer nog, iemand die voorbij mijn beeld in zijn hoofd kan kijken. Zoals in de mythe van koning Pygmalion. Hij beeldhouwt een meisje en wordt er verliefd op, waarna Aphrodite het beeld tot leven wekt.' Ze neemt een hap ijs. 'Maar wanneer de godin der liefde het beeld verlaat, is het weer kil en koud als marmer.'

'Met het beeld dat ik voor me zie, is in elk geval niks mis,' grinnikt Sus. 'Ik geef het eerlijk toe: wat mij deed besluiten in de rechtbank te blijven, was de welgevormde achterkant van dat beeld.'

'En wat deed jou besluiten mij te volgen?'

'Eerlijk? Jouw arrogantie, en hoe je De Lange afmaakte. Ik zou dat nooit kunnen; ik móést jou achterna.'

'Echt?' lacht ze verrast. 'Dat is de eerste keer dat iemand op me valt voor mijn arrogantie en mijn immoreel gedrag, daar gaan ze nou net allemaal van lopen.'

'Bij jou heeft het iets integers, iets aangeboren.'

'*Gratior est pulchro, veniens in corpore virtus*,' grijnst Emma.

'De "deugd" is des te aantrekkelijker wanneer ze verschijnt in een mooi lichaam. Daar drink ik op,' zegt Sus, 'en op een gezonde geest in een gezond lichaam.' Hij vult nog eens bij. 'Wat is trouwens een gezonde geest?'

'En hoe ziek mag die zijn om niet meer gezond te zijn?' vraagt Emma.

'Die met de gezonde geest mag de eerste steen gooien.'

'Wanneer hij gooit, heeft hij wel een zieke geest,'

Hun gesprek zweeft verder op de jazzy muziek.

'Sheherazade,' zegt Sus, 'die moet ook een creatieve geest hebben gehad, duizend-en-een-nachten een nieuw verhaal te bedenken.'

'Ja, en ook een beetje een "zieke" geest,' grinnikt Emma, 'want haar verhalen waren gewelddadig en uiterst erotisch.'

‘Ali Baba en de veertig Rovers toch niet? En Sinbad de Zeeman en Aladin en de wonderlamp? Dat zijn toch verhalen voor kinderen?’

‘Dat zijn zwaar gecensureerde versies. Richard Burton, de Britse ontdekkingsreiziger die de originele verhalen vertaalde en publiceerde, moest de gevangenis in wegens pornografie.’

‘Zo,’ zegt Sus zelfgenoegzaam. ‘En wat precies wilde je me dan vertellen over jezelf met *Sheherazade* van Magritte?’

‘De man die de kracht bezit mij te doden na de huwelijksnacht,’ antwoordt ze minzaam, ‘kan duizend-en-een-nacht op mijn “zieke” verbeelding rekenen.’

‘Je spreekt in raadsels.’

‘Misschien kom je er nog wel achter,’ grijnst ze met half geloken ogen. Sus giet de rest van de inhoud van de fles in de glazen.

‘Neem maar mee naar de keuken,’ zegt hij.

Emma kijkt geboeid naar een volgend ritueel. Sus maalt koffiebonen, vult twee zilveren filters op glazen mokken, duwt het ziftje erin, heet water erop.

‘Rwandese arabica,’ zegt hij. ‘Eerste pluk, zelf gebrand.’ De koppen zitten in geoxideerde houders, Afrikaanse druppels zwoelen door het filter.

Ze leunen tegen het aanrecht en nippen van hun wijn.

‘En als *pièce de résistance*,’ zegt ze, ‘de blauwe duif met witte wolkjes. Je hebt het hemd aangehouden om te koken.’

‘Vergeten,’ zegt Sus, naar de spatten kijkend.

‘Is jou duizendmaal vergeven. Zonder dat hemd...’ ze streelt zijn gevlekte duif.

‘Als dat geen surrealisme is,’ zegt hij, ‘een hemd met *De Terugkeer* keert terug naar zijn oorsprong: een surrealistisch schilderij!’

‘Magisch realisme,’ glimlacht ze. ‘Ik wilde jou ernaar toe brengen, maar hoe het dan verder moest, wist ik ook niet. Gelukkig bracht jij ons naar *Ceci n’est pas une pipe*. Een schilderij toont nooit wat het afbeeldt, maar wat jij je ervan voorstelt: betekenis zweeft vóór het schilderij.’

Ze drinken hun wijn op.

Wanneer de koffie is doorgelopen, verwijdert Sus de filters en legt deksels op de mokken. Hij doet het licht van keuken en het terras uit. ‘Kom mee.’

In het donker schuifelen ze tot aan de rand van het terras, waar Emma haar naaldhakken uitdoet. Blootvoets loopt ze over het gras.

Sus zet de koppen op een tafeltje en zet de rugleuningen van twee ligstoelen een paar standjes hoger.

Met haar ogen dicht ligt Emma half onderuit op het zachte dek van de stoel. Oranje geflakker dringt door haar oogleden.

Sus ontsteekt de lonten van vijf potten met kaarsen die om de stoelen heen staan en komt naast haar zitten. ‘Je gebruikt schilderijen als gebruiksvoorwerpen, alsof ze van jou zijn,’ zegt hij.

‘Een schilderij is een gedicht van vorm, kleur... het verbindt je met de kunstenaar over afstand en dood heen. De eerste weg naar een kunstwerk loopt via zijn schepper.’

‘Moet je een kunstwerk niet interpreteren vanuit de tijd waarin het is gemaakt?’ vraagt Sus.

‘Te beperkt. Wat betekende het schilderij in zijn tijd? Wanneer verloor het die betekenis? Wanneer is de maatschappij veranderd? Dat is als een forensisch onderzoek op een lijk.’

‘Wat is daar dan mis mee?’

Emma glimlacht opgetogen. Hij begint gelukkig niet meteen over iets anders. ‘Voor mij is een kunstwerk niet statisch, maar organisch. Het komt uit een andere tijd, maar het bestaat nu. Het brengt mij in telepathisch contact met de kunstenaar, maar ik kan het alleen bekijken met mijn ogen, vanuit onze tijdgeest. Fysiek blijft een kunstwerk gelijk aan zijn moment van schepping, maar alles bestaat enkel in het heden. Ook het verleden. “Betekenis” bestaat alleen in het hoofd van de toeschouwer. Hoe meer afstand in plaats en tijd tussen de toeschouwer en de maker, hoe meer de emotionele lading van een werk toeneemt en verandert. Neem bijvoorbeeld de *Tuin der Lusten* van Jheronimus Bosch. Hij

schilderde tientallen naakten die wellustig met elkaar verbonden zijn. Sinds vijftig jaar hangt het schilderij in het Mueso del Prado in Madrid. Mensen die er nu naar kijken, vinden Bosch misschien een hippie *avant la lettre*. Terwijl de mensen die ernaar keken vóór de seksuele revolutie van de jaren zestig, dat nog niet konden denken. Zij ondergingen het schilderij dus op een totaal andere manier.’ Emma haalt het deksel van haar kopje en drinkt enkele slokjes.

‘Dus zowel de tijd als de waarnemer veranderen de betekenis van een schilderij?’

‘Zo is het. En over de kunstenaar zelf wordt ook veel larie verteld. Ik ken een voornamewrouw die dweept met de persoon van Michelangelo. Ze verpersoonlijkt hem met zijn David, die ze zo opwindend en masculin vindt. Maar in werkelijkheid zou ze de beeldhouwer walgelijk gevonden hebben. Hij waste zich nooit en krabde één keer per de maand de korsten van zijn lichaam. En van vrouwen moest hij sowieso al niets hebben.’

‘Holle mensen recupereren creativiteit van anderen om zichzelf gewicht te geven.’

‘Ze willen niet weten dat deugdzame schilderijen of vermaarde theorieën gemaakt kunnen worden door “verdorven” kunstenaars en wetenschappers.’

‘En juist zij verdienen alle respect,’ zegt Sus, ‘omdat ze zichzelf willen overstijgen.’

Ze knikt. ‘Producten van creatieve arbeid staan op zichzelf: de mooie parel in de lelijke oester. Neem een schilderij, een boek, muziek, een wetenschappelijke theorie: wanneer het af is, staat het los van zijn schepper. Het is eigendom van de mensheid, eenieder kan ermee doen wat hij wil.’

‘Er is ook nog zoiets als *copyright*,’ zegt Sus, ‘een mens moet ook eten.’

‘Geestelijk, bedoel ik. Alle levende toeschouwers, lezers en luisteraars samen bezitten de geestelijke erfenis van al onze bedenksels.’

Sus zucht verwonderd: ‘Ik heb nog nooit iemand ontmoet zoals jij.’

Zwijgend drinken ze hun koffie. Het zilver tinkelt. De soulstem van Billy Holiday zwoelt rondom de ligstoelen en de magische cirkel van vlammetjes. Het galerijwoud ruist in de warme, maanloze nacht. Door de opening in het bladerdek boven de tuin zien ze de sterren. Het zodiakaal schijnsel verlicht de kruinen van de beuken, maar dringt niet door tot onder in het woud.

‘Kijk, mijn vleermuisjes,’ wijst Sus, ‘die vangen elke avond de muggen weg, ze wonen in mijn schuur.’

De gedrochtjes fladderen in en uit het bos, het is onmogelijk te schatten hoeveel er nog in het donker zitten.

‘Mooi,’ fluistert ze, ‘maar griezelig... je hoort ze niet.’ Emma luistert met ingehouden adem. Ze denkt aan het vampiertje in het biologielokaal, het geraamte met de fijne beenderen. De muil van het schedeltje stond kwaadaardig opengesperd. Niemand durfde er zijn vinger in te steken, alsof het skeletje zou bijten. ‘Wat als er een verstrikt raakt in mijn haar en in mijn hals bijt... in mijn slagader?’

‘Kom nou,’ lacht Sus.

De laatste tonen van de muziek sterven uit tussen de beukenstammen. Boslucht dringt tussen de kaarsen door, maar de vlammenkring beschermt hen nog. Emma rilt en slaat haar armen om zich heen.

‘Zal ik je stola halen?’ vraagt Sus.

‘Als je zo lief wilt zijn?’

Hij staat op. ‘Jouw wens is mijn bevel, maar blijf wel binnen de tovenaarscirkel,’ bezweert hij met een brede zwaai, ‘zodat de vuren jou beschermen.’ Hij verlaat de vijfhoek en verdwijnt in de nacht.

Emma strekt zich uit op haar ligstoel en waant zich in een droom: de wijn, het eten, het woud, de sterren... Sus! Ze ademt de nacht in. Een oranje waas omfloerst de vlammen rondom haar. Even denkt ze niets meer... tot iets in de hoogte haar focus vangt. De vinnige vampiertjes zijn hypnotiserend, maar... vliegen die beesten nu niet ineens lager? Het zal wel optisch bedrog zijn, door het verdwijnende licht. Het schemerduister is indigo zoals Sus’ hemd, maar dan zonder witte duif – misschien hebben

die vleermuizen haar wel opgevreten. Emma wil haar ongerustheid wegdeneren, maar haar concentratie is beneveld. Vanaf een plek hoog boven de zwarte spookjes ziet ze zichzelf liggen. Ze is een foetus op een altaar in een ontwijde kathedraal en de toortsen verlichten haar; maar ze slaagt er niet in om geboren te worden. Waar blijft Sus toch? Wat doe ik eigenlijk bij die man? Niets weet ik over hem! Emma's hart slaat over. Opeens beginnen de vijf vuurschalen een donkere wasem uit te stoten. De nacht verdicht en de vlammen kruipen naar haar toe, sluiten haar in. Hoe had ze die man kunnen vertrouwen? Wilde ze zo wanhopig contact? Stomme trien. Vertrouwen leidt steeds weer tot pijn, dat weet ze. Nachtgeluiden sluipen de alchemistenkring binnen. Ze hoort iets schuifelen in het duister tussen de stammen. Iets groots.

'Sus?' zegt ze afgeknepen. 'Ben jij dat?' Ze luistert. Haar euforie ebt weg, net als haar gevoel van belofte en vervulling. Opeens is er nog slechts dreiging. Ze heeft zich overgeleverd aan een volslagen vreemde en ligt hier, midden in de nacht, op een afgelegen plek in het woud. Nu hoort ze niets meer. Ze luistert zonder ademen, zintuigen op springen... en voelt een aanwezigheid net buiten de vuurkring. De tijd valt stil. De vleermuizen zijn weg uit de lucht boven haar. Ze voelt zich ziek worden van angst. Dan beseft ze: een pentagram! Ze is onderdeel van een ritueel! Een bloedoffer... hoeveel gekken lopen hier wel niet rond? Ze moet weg uit de cirkel of ze sterft! Ze springt op... maar het is te laat. De beweging komt vanuit haar ooghoek. De zwerm vampiers stort zich op haar. Ze krijst, slaat met haar armen boven haar hoofd, maar het baat niet. Om haar schouders sluiten zich twee grote vleugels van levende huid. Haar adem stokt. Ze piept van angst, verstijft, rilt van akeligheid.

'Oh, sorry,' zegt Sus. 'Je stond op, ik dacht dat je me had horen aankomen. Hij wikkelt de stola om haar schouders.'

Ze pakt zijn handen terwijl het bloed door haar slapen raast. 'Jezus, ik was zo bang, ik dacht dat die vleermuizen me aanvielen.' Ze draait zich om in zijn armen.

'Die doen helemaal niks,' zegt hij, verbaasd.

Ze bedaart, zijn hemd kriebelt tegen haar neus. Zijn handen glijden langs haar schouders naar haar rug en haar angst ebt weg. Ze ontspant tegen zijn borstkas, laaft zich aan zijn aanwezigheid... en de warmte komt terug. Hij is werkelijk haar droomman. Haar stola glijdt omlaag. Hij woelt met zijn gezicht door haar krullen en besnuffelt haar. Ze kirt. Hij kust haar huid en bijt zachtjes in haar nek. Wanneer ze hem ruimte geeft, likt hij haar.

‘Mmm,’ doet hij, ‘lekker zout, wat is dat voor parfum?’

‘Angst,’ zegt ze. ‘En jij maakt misbruik van mijn situatie.’

Hij bijt weer zachtig in haar hals. Een gevoel kruipt tussen haar dijen. Zijn warme adem zoekt haar kin en haar gelaat, gretig pakken zijn lippen haar mond, hij verslindt haar... en zij hem. Erotische koorts stuwt haar handen. Ze trekt zijn hemd uit de broekband en klauwt eronder, over zijn torso. Met haar nagels in zijn rug trekt ze hem tegen zich aan.

‘Ah...’ broemt hij als zijn rugspieren opspannen. Plots grijpt hij haar billen. Zijn handen volgen het satijn langs achter tussen haar benen. “Nooit bij een eerste date” sneuvelt.

Ze pakt zijn gesp en zijn gulp... zijn hand gaat onder haar jurk. Terwijl hij haar kust, strelen zijn vingers haar slipje. De zijde wordt nat en zuigt zich als een tweede huid om haar lippen, waardoor zijn aanrakingen heel intiem worden. Ze sluit haar ogen. Een andere hand grijpt achter haar nek en ze zoenen heel erg innig nu... ze graait in zijn boxer, hij gromt. Ze wil zijn shorts omlaag doen, en hij haar natte slipje... ze verliezen hun evenwicht... lachen erom.

Onhandig stript Emma haar slip uit en valt met haar zitvlak op een ligstoel. Haar hoofd bevindt zich recht voor zijn kruis. Vanonder zijn hemd priemt een mooie piemel. Schalks wikkelt ze haar rode slip eromheen, met de uiteinden om haar vuist gedraaid. Zijn voorhuid glijdt weg. Ze richt haar ogen op, smachtend blikt hij terug. Met lange warme zuigzoenen neemt ze hem helemaal in haar mond, tot Sus bijna kwijlend geluidjes maakt... maar dan stopt ze.

‘Ik moet jou nog straffen,’ grijnst ze, ‘omdat je mij hebt doen

schrikken.’ Pats! Met haar vrije hand geeft ze zijn eikel een tik.

‘Ah...’ piept Sus.

En tik! Met de rug van haar hand slaat ze hem van de andere kant. Pats! Met haar vingers mept ze hem donkerpaars. Ze draait de rode knevel aan en zuigt hem tussen haar lippen als een ijsje op een hete zomerdag. Dan richt ze zich op en kust hem vol op de mond... maar nu duwt ze hem grijnzend van zich af. Plagerig zingt ze Carmen: ‘*L’Amour est enfant de Bohème, il n’a jamais, jamais connu de loi.*’

Hij wil haar grijpen, maar ze glipt onder zijn armen door. Zwiepend komt hij achter haar aan, maar tussen de stoelen krijgt hij haar niet te pakken. Spiedend vanuit het donker wil hij haar bespringen, de vuurschalen flakkeren op zijn huid.

‘Koest,’ grinnikt ze schalks, ‘je moet eerst raden wie ik ben. *L’amour est un oiseau rebelle,*’ zingt ze dansend.

Bronstig sluipt hij op haar toe. Haar gladde jurk spiegelt de toortsen, het satijn golft over haar lichaam als vloeibare nacht. Ze streelt zichzelf over haar zijden kleed heen, van haar dijen naar haar borsten... en begint een striptease tot ze helemaal naakt is. Met haar armen in de lucht, de handen ineens, gaat ze voor hem staan. Hij verafgoedt haar borsten, haar duistere driehoek.

‘Wie ben ik?’ vraagt ze uitdagend. Ze stopt haar handen tussen haar benen en wrijft zichzelf nat... dan bevochtigt ze haar borsten, in trage spiralen naar de tepelhof toe, en ze pakt ze beet. Door de kaarslucht heen dringt haar intiem parfum haar neus binnen... ook Sus moet haar nu kunnen ruiken. Het vuur in zijn ogen maakt haar botergeil. Plots laat hij haar schrikken door een grote sprong te maken, haar kant op, maar ze ontsnapt dertel tussen de ligstoelen.

Wild slaan de vlammen om hun dikke lonten.

Emma grist naar haar stola en slaat hem om, haar belager graait naar de doek. Wild rukt ze met haar schouder en Sus valt achterover op een ligstoel. Voor hij overeind kan komen, zet ze een voet op zijn borstkas. Met één hand grijpt hij haar onderbeen, zijn andere hand

kruipt omhoog, langs de binnenkant en... ze laat zich betasten. Wanneer hij haar begint te kriebelen, lacht ze met een schuin hoofd. Zijn vingers glijden vanzelf bij haar binnen... maar ze hupt achteruit.

‘Jesus Emma!’ kermt hij.

Ze bukt zich, brengt haar borsten binnen zijn bereik en hij graait ernaar. Wat geniet ze van zijn lust, van hoezeer hij haar wil. Dan stapt ze over hem heen met haar kont naar hem toe, en gaat met haar natte flamoes schrijlings op zijn buik zitten.

Jennend zingt ze: ‘To-re-a-dorrrrr!’ en mept opnieuw zijn eikel. Onder haar derrière spannen Sus’ buikspieren zich, huid tegen huid.

‘Wie ben ik?’ zegt ze, en ze slaat zijn snikkel hard nu. Maar de profiteur zegt niets. Ze buigt in 69 en zuigt zijn eikel af, hij smaakt opwindend, naar honingmeloen met parmaham. Haar kont staat open voor zijn mond: de verleiding van de heilige Antonius. Plots voelt ze zijn handen aan haar heupen. Ze maakt haar rug hol en offreert hem haar achterkant. Zijn tong lebbert zo heet dat ze moet stoppen met pijpen. Ze gaat door de knieën. Zijn penis glanst trots in het licht van de toortsen. Ze grijpt hem met beide handen voor haar balans en wil hem verder afzuigen... maar hij blijft sabbelen vanachter en ze kan zich niet meer losmaken van zijn spelende mond. Haar dijen tintelen, haar hoofd hangt tussen haar armen, haar krullen strelen de stijve jongen in haar vuisten. Zijn lippen en zijn tong spelen overal tussen haar dijen en tussen haar billen en alles begint te gloeien. Ze voelt hem proeven, hij vindt haar lekker, eet haar met volle teugen. Zijn tongende mond laat haar liezen glinsteren tot ze langzaam gaat sidderen en ze de zalige explosies door haar buik voelt vloeien. Hij blijft heel zacht haar gevoelige clitoris likken, tot ze een geluidje maakt en hij onmiddellijk ruimer gaat cirkelen. Ze blijft roerloos nagenieten... maar ze wil neuken. Ze grijpt zijn harde pik en draait zich om in amazone. Hij pakt haar heupen, maar ze zakt niet.

‘Wie ben ik?’ grijnst ze. ‘Ti, ti, ti-ti, ti, ti, ti, tiii...’

‘Carmen!’ gromt hij als satan vanonder zijn oogkassen. Hij grijpt

haar taille, dwingt haar omlaag tot zijn eikel haar vagina kust, en ze over zijn erectie heen glijdt met haar schaamlippen tegen zijn teelballen. Ze omhelst hem, zijn borsthaar kietelt haar tepels en ze begint tegen hem op te rijden. Maar hij pakt haar billen beet en bepaalt zelf de cadans. Ze geeft zich over aan zijn beweging, hij maakt haar voller en voller... en als lava spreidt de zalige gloed door haar lichaam. Wanneer ze harder wil gaan, klauwt hij in haar billen en dwingt haar weer in zijn ritme – wat haar nog heter maakt. Verdronken in golven van genot houdt ze haar armen innig om hem heen – als ze kon, kroop ze in hem – om zo uren door te gaan, met haar nagels in zijn rug. Zijn hitte zwelt in haar, tegen haar baarmoedermond, ze voelt hem in haar komen... en voelt hem ook in haar hart.

Ze glijden in de coma van het woud. Het pentagram brandt sreen. Wanneer de dauw het gras parelt, draagt hij haar naar zijn bed.

4

Emma ligt te soezen in de flarden van de vorige nacht. Half in slaap voelt ze een donzen dekbed op haar naakte huid. Haar hand gaat naar beneden, haar dijen spannen zich, een tinteling flintert door haar onderlijf en haar vingers weten wat ze moeten doen.

Dan dringen er geluiden door en ze doet haar ogen open. Ze is niet thuis. Schemerlicht. Dubbel bed. Ze rekt zich uit en geeuwt. Loom blijft ze nagenieten.

Een wekker... elf uur geweest. Ze staat op, doet de gordijnen open, en het raam. Ze leunt op de vensterbank. Bosgeur. Het is al warm. Links op het grasveld staat een schuur. Die heeft ze vannacht niet gezien. Achteraan, waar het woud begint, staan de twee ligstoelen. Het gras is bezaaid met kledingstukken. Haar kleren! Ze wordt zich bewust van haar naaktheid. Maar er is niemand te zien. Ze kan niet geloven dat het allemaal echt is gebeurd, maar de schalen met de kaarsen staan er nog.

Zo heeft ze nog nooit gevreeën, en bij een eerste afspraak nog wel. En zonder condoom! Die heeft ze wel altijd bij zich, in haar handtas, twee maten zelfs, maar... Sus zal wel niks onder de leden hebben, hoopt ze. Ze ziet hem niet, hij is waarschijnlijk naar de rechtbank voor zijn thesis.

Met de woudlucht komt iets aangebrands mee. Eén van de kaarsen van gisteravond? Ze glimlacht. Ze slaat een laken om, gaat haar kleren halen. Op het terras ruikt ze weer een brandlucht, en in de tuin hangt een ijle rook. Ze speurt rond. De rook wordt dichter, prikt haar neus. De hoek van het huis trekt haar aandacht en ze gaat kijken. Meteen verdwijnt haar ontspannen gevoel. Uit de schuur komt een dikke rookpluim, hij ontsnapt uit het raam boven de deur. Water? De tuinslang! Ze rent ernaartoe en draait het spuitstuk open terwijl ze de slang over het gras achter zich aan sleept. Bij de schuurdeur aarzelt ze: als ze opendoet, kan de boel ontploffen. Door het hoge raam erboven kolkt nu een dikke grijze walm naar buiten, en uit de kieren van de deur puffen rooksliertjes. Haar ogen tranen, ze hoest, ze richt de spuit rechtstreeks in het gat. Misschien staat de hooizolder in brand. Geen effect, alleen meer rook. Maar nu hoort ze geroep, een mannenstem. Sus! Ze voelt aandrang om naar binnen te stormen, hem te redden, maar ze dwingt zichzelf tot rede. Ze herinnert zich iets over natte dekens en wil het laken om haar schouders natsproeien... maar het is weg. Kwijtgeraakt. Het ligt halverwege het gazon. Ze staat daar helemaal bloot. Ze laat de sproeier vallen, sprint naar het laken, grist het mee, spuit het nat en gooit het over haar hoofd als een verregend Mariabeeld. Weer geroep vanuit de schuur. De natte stof plakt tegen haar huid. Ze rilt. Ze drukt het houtje van de schuurdeur omhoog en houdt de sproeier in de aanslag. Ze wordt overvallen door paniek, maar dwingt zichzelf tot kalmte en krijgt een hoestbui. Met een ruk trekt ze de schuurdeur helemaal open. Geen explosie, maar de aanblik is overweldigend. Links van haar ziet ze een angstaanjagend gordijn van rook. Het wervelt omhoog, kolkt voort langs het plafond, ze ziet vaag de vorm van kasten. Daaronder, over heel de breedte van de muur, zijn gloeiende plekken. Ze probeert haar

waterstraal erop te richten, maar worstelt met de tuinslang. Er klinkt een kreet, de slang wordt naar achter gerukt. Op hetzelfde moment kwakt iets tegen haar borstkas, ze valt achterover. De slang schiet weg en het natte laken valt van haar af.

Liggend op de grond kijkt ze in de ogen van een man die niet Sus is. Hij kijkt verbaasd en verheugd tegelijk. Emma steunt op haar ellebogen, volgt zijn blik omlaag over haar borsten... naar de volle glorie tussen haar opengesperde benen. Ze krult zich op. Snel legt iemand het plakkerige laken weer om haar heen.

‘Emma?’ zegt Sus, en hij helpt haar opstaan. Nu merkt ze dat in de schuur zelf eigenlijk geen rook hangt.

‘Maar...’ verbouwereerd wijst ze naar de rokende kasten.

De man voor haar glimlacht breed. ‘We zijn vis aan het roken.’

Emma’s mond valt open. ‘Vis roken... ik dacht dat heel het gebouw in brand stond.’

Sus helpt haar overeind, geamuseerd en vol medelijden. Ze voelt zich zo belachelijk. Tot overmaat van ramp ziet ze nóg vier lachende gezichten. Twee vrouwen, een kerel en een oude man achter een werktafel. Het laken, doorzichtig door het vocht, plakt tegen haar borsten en haar huid. Ze begint te klappertanden. Iemand onderdrukt een lachkramp. Ze wil wegvluchten, maar er is geen houden meer aan. Om haar heen wordt geschaterd en gehikt van het lachen. Sus houdt met moeite zijn lippen stijf op elkaar terwijl de lachtranen over zijn gezicht lopen. In een poging haar te ontzetten, doet hij zijn keukenschort uit. Hij pelt het natte laken van haar af en hangt de lus van de schort om haar nek. De linten bindt hij achter op haar rug in een strik. Hij neemt haar bij de schouders en leidt haar naar buiten. Maar nu zwelt de pret aan tot gebulder en dijengeklets. Het is ook een koddig zicht: Emma poogt de schuur uit te sukkelen met opgeheven hoofd, maar draagt alleen Sus’ keukenschort. Heel haar achterkant is naakt, er hangt enkel een grote strik boven haar blote kont.

Emma zit op bed in Sus' zachte badjas. Een warme douche heeft het debacle weggespoeld. Ze zet de haardroger uit. Op het terras klinken stemmen en ze hoort kopjes rinkelen. Ze staat op en kijkt door het raam. Sus komt aangelopen, met hun kleren van de vorige avond in zijn armen.

'Niet veel geslapen zeker?' hoort ze een vrouwenstem zeggen. 'Wat voor een mokkel is dat, jong? Een soort Marokkaanse of zo? Pas maar op met dat bruin vrouwvolk. Straks haalt ze heel haar familie hier binnen. Als je al eerst geen mes tussen je ribben krijgt, met die kerels weet je nooit. Maar wacht es... ik ken haar. Is dat niet die Algerijnse van het Slot van keizer Karel?'

'Die is toch veel ouder,' antwoordt een andere vrouw, 'ik zie haar soms in de kasteeltuin als ik P  p   naar de slotvijver breng om te vissen.'

'Nee, nee,' zegt de eerste vrouw, 'die heeft een dochter die fitness geeft in de sporthal.'

'Om haar bezig te houden zeker,' zegt de tweede stem, 'die van het kasteel zwemmen in de poen.'

't Is wel een schoon juffrouw,' zegt de man die Emma als eerste bij de schuur had gezien. 'Daar ga ik natte dromen over hebben. Letterlijk.' Gegrinnik.

'Over zulke kleine tietten?' werp de eerste vrouw op, 'ik moet niks hebben van die tsjoekmadammen.'

'En haar derrière is ook breed genoeg,' komt een andere mannenstem tussenbeide.

'Het is al goed h  , Petra,' zegt nu de oude man, 'die tsjoekmadam is wel de brand komen blussen. Ze had het ook kunnen afbollen.'

'Ach kom, P  p  ,' zegt Petra, 'die zit gewoon vol met streken. Eerst met onze Sus de koffer induiken en dan onze rookkasten natspuiten. Had Jacques haar niet omvergeduwd, dan hadden we helemaal opnieuw kunnen beginnen.'

'De schuur had toch ook echt in brand kunnen staan?' zegt Sus. 'Je bent gewoon jaloers.'

‘Jaloers? Op een makakkenslet met anorexia? Die maar even met haar gat hoeft te wiegelen om jou in bed te krijgen? Je gaat toch niets beginnen met een moslima zeker?’

‘Onze Philippe is toch ook zwart?’ zegt de tweede vrouw.

‘Zwart ja,’ antwoordt Petra, ‘maar niet bruin. Een Tutsi is geen tsoek hè. Philippe werkt even hard als wij en hij maakt ons aan het lachen. Het enige wat deze Arabische hoer wil, is onze Sus zijn kop zot maken en zijn centen afpakken. Straks verlinkt ze ons nog aan de belastingen of aan de RVA.’

‘Nu is het genoeg hè, Petra,’ zegt de oude man. ‘We weten allemaal dat jouw handtas gepikt is door een Marokkaan. Maar wat, als het een blanke was geweest? Mocht Sus dan geen relatie hebben met een blanke misschien?’

‘Het zijn toevallig wel altijd die bruine apen die onze handtassen pikken,’ bitst Petra, ‘en ze hebben me ook nog bedreigd.’

‘Handtassen...’ snuift Pèpé, ‘en het zijn toevallig allemaal witte apen die constructies maken zoals Superclub en Lernhout & Hauspie. Die pikken in één keer al het spaargeld van honderdduizenden mensen. Dat is toch hetzelfde?’

‘Dat spaargeld van mij pikken ze in elk geval niet,’ antwoordt Petra, ‘want ik heb niks.’

Emma loopt naar de badkamer.

Wanneer Sus binnenkomt met haar kleren, staat ze nog steeds voor de spiegel. Haar bloed kookt, maar ze laat niets merken.

‘Asjeblijft,’ zegt hij.

Ze trekt haar kleren aan en pakt haar handtas. Ze haalt er een oogpottloodje en een lipstick uit en maakt zich een beetje op terwijl Sus tegen de deurstijl leunt.

‘Als je klaar bent zou ik je willen voorstellen aan mijn vrienden,’ zegt hij.

‘Ik denk dat ik maar naar huis ga, ik was trouwens al helemaal niet van plan om te blijven slapen.’

‘Ik begrijp het,’ zegt hij, ‘na zo’n introductie. Maar ik zou je wel graag terugzien... we móéten elkaar terugzien.’

Ze zucht en knikt.

‘Kun je dan niet beter maar meteen kennismaken met mijn vrienden? Anders gaan ze toch maar speculeren over jou.’

Ze maakt haar blik los van de spiegel. ‘Heb ik kleine borsten?’

‘Ben je gek? Hij lijkt oprecht verbaasd. ‘Ze zijn gewoon perfect. Een volle hand.’ Hij wil haar borsten pakken, maar ze weert hem af.

‘En heb ik een dikke kont?’ Ze draait zich om, bekijkt haar achterste in de spiegel.

‘Maar nee,’ zegt Sus verbouwereerd. ‘Absoluut niet. Jouw achterste is om te... goh!’ Hij schudt nadrukkelijk het hoofd. Hij komt voor Emma staan, omhelst haar, streelt haar billen door haar jurk heen, geeft haar een kus en wil meer.

Ze wijkt terug. ‘Mijn lipstick,’ zegt ze, terwijl ze weer aan de slag gaat voor de spiegel.

Door het open raam klinkt een lachsalvo van zijn vrienden.

‘Je hebt ons net horen praten,’ stelt Sus vast. ‘Wat heb je gehoord?’

‘Alles,’ zegt ze vlak terwijl ze haar ogen doet.

‘Je mag het Petra en Iwan niet kwalijk nemen, die zijn stikjaloers. Petra heeft een hekel aan haar eigen grote prammen. Daarbij vindt ze zichzelf veel te dik, terwijl ze alleen een beetje mollig is. Ze is jaloers op elke vrouw die naar me lacht. Net als Iwan, die vrouwenbillen trouwens helemaal niks vindt, hij valt op strakke mannenkontjes. En die twee zijn beste maatjes, ze juttten mekaar gewoon op. Toen ik vanmorgen in de schuur kwam waren ze al aan het werk, maar onze kleren lagen nog in het gras, en dat hadden ze nog niet verwerkt toen jij...’

‘... een striptease gaf,’ grijnst Emma.

‘Kom gewoon mee en doe alsof je nergens van weet.’

Ze overweegt het met getuite lippen. ‘Oké,’ zegt ze, ‘ik zal ervoor zorgen dat ze me helemaal leren kennen.’

Sus fronst verontrust zijn wenkbrauwen.

Sus begint bij de oude man in de rolstoel: ‘Leon de Lansman “Pépé”, en Andrea, bij wie hij inwoont.’

Emma schudt Leon en Andrea vriendelijk de hand. ‘Emma de Aragón di Managas.’

Sus gaat het rijtje af. ‘Mijn neef Jacques, zijn broer Iwan en Petra, Andrea’s zus.’

Ze zijn duidelijk familie, maar Petra is inderdaad niet zo slank als Andrea. Wanneer Emma Petra de hand schudt, probeert ze niet hautain over te komen. Maar het mislukt bij voorbaat, in haar avondkledij met hakken tegenover Petra’s werkplunje.

Petra en Iwan kijken afgunstig, Leon en Andrea goedkeurend. Jacques kwijlt inmiddels, en Emma gaat naast hem zitten. Andrea geeft Emma een kop koffie. Stilte.

Sus wil iets zeggen, maar Emma is hem voor. ‘Ik ben Belgisch en katholiek, en ik woon inderdaad in het Slot van keizer Karel, met mijn moeder.’

Petra en Iwan wisselen betrapte blikken uit, de rest gniffelt.

‘Mijn vader is Spaans, maar waren zijn ouders honderd kilometer zuidelijker geboren, dan was hij Marokkaan geweest.’ Ze kijkt minzaam naar Petra. ‘Mijn moeder is Sophia Imaar, ze is de dochter van Oethman Imaar, de Jordaanse prins. En moslima, dus.’

Petra krijgt een kop als een biet.

‘Mijn moeder was tolk op de Spaanse ambassade in Jordanië, mijn vader vice-ambassadeur. Op de dag dat ik ben geboren, werd mijn vader teruggeroepen naar Spanje. Voor de eer van zijn familie had prins Oethman mijn moeder en mij moeten laten doden. Een moslima met een onwettig kind van een katholiek is blasfemie en landverraad. Om een diplomatieke rel te vermijden, stond prins Oethman ons toe om naar Spanje te gaan. Hij heeft ons leven gered, maar we zijn nog altijd verbannen. Ik heb mijn Jordaanse familie nooit ontmoet, alleen maar op de televisie gezien.’

Iwan en Petra weten niet waar ze moeten kijken.

‘De Spaanse katholieke familie van mijn vader haatte ons ook. Om de “schade” te beperken, doopten ze mij Maria-Magdalena. Ik was een smet op het geslacht De Aragón di Managas. In 1978, toen ik negen was, verhuisden we naar België, naar het Slot van keizer Karel. Het is al vierhonderdvijftig jaar in het bezit van mijn Spaanse familie. Toen ik achttien werd heeft mijn grootmoeder het aan mij overgedragen. Mijn vader heeft als diplomaat de toetreding van Spanje en Portugal tot de Europese Unie mogelijk gemaakt en sinds 1987 is hij vooral actief in Spanje, maar ik ben liever hier in België, net als mijn moeder. We zijn nog steeds niet welkom in Spanje. We zijn al zeventien jaar Belg, met een drievoudige nationaliteit. Dit is mijn land, het Slot is ons echte thuis. Het stond veertig jaar lang leeg, het was helemaal vervallen.’ Dan richt Emma zich tot Andrea. ‘En kan iemand mij alstublieft vertellen waar de poen is waar die tsoekmadammen van het kasteel in zwemmen?’

Stilte. Gelukkig beginnen de slierten rook uit de tuin smakelijk te ruiken.

Sus staat op. ‘Tijd om te werken. Ik zal Emma laten zien waar we mee bezig zijn.’

Ze lopen naar de schuur. ‘Dit zijn oude metalen legerkasten,’ legt Sus uit. ‘Ideaal om vis in te roken, de beluchtingsgaten boven en beneden staan precies goed. We roken op eiken, maar de finesse van onze smaak zit precies in één dennenappel en dertien kastanjes, die we op het uitgebrande vuur leggen voor we er het zagemeel op strooien.’

‘Jouw gerookte snoek smaakte subliem,’ zegt Emma.

‘Het gemarineerd everzwijn gaat vier dagen in die koelcel daar, in rode wijn met vers ananassap en gemalen beukennotjes.’

‘Alles was overheerlijk,’ zegt Emma met een ondeugende glimlach.

‘We branden ook nog koffie. Rwandese arabica. De vis doen we donderdags, het everzwijn en de koffie vrijdags. Dan komt Bart helpen, onze everzwijnenkweker, hij is ook onze slachter. Vrijdagmiddag leveren Philippe en Judith alles aan de Brusselse restaurants. In totaal zijn

we met negen man. Philippe is er het laatst bijgekomen, twee jaar geleden. Hij is Tutsi, en gevlucht uit Rwanda. Zijn familie is uitgemoord door een Hutu-militie. Ze hebben Philippe in zijn nek gehakt met een machete en voor dood achtergelaten. Hij heeft de aanval overleefd en politiek asiel gekregen. Hij was opkoper van koffie voor de Rwandese regering, hij laat groene koffiebonen uit Rwanda komen. Eerste pluk, het beste van het beste. We branden en malen zelf, allemaal zwart, geen “verloren” kosten.

‘Hier zal de fiscus jullie niet snel ontdekken,’ grijnst Emma.

Iwan, die had staan luisteren, schudt misnoegd zijn hoofd. ‘Sus, ik voel me hier niet goed bij. Je hebt hier nog nooit iemand binnengelaten, maar deze mooie juffrouw mag ineens alles van ons weten.’

Emma ziet dat Sus zich geneert. ‘Ik ben ook niet zonder zonden hoor,’ grinnikt ze, ‘met mijn fitnesslessen en mijn fooien. Hoe ben je er eigenlijk toegekomen hiermee te beginnen?’

‘Tegen het einde van mijn studie zocht ik een hobby, en koken leek me wel wat. Ik haalde kookboeken uit de bibliotheek, ook over het roken van vis. Andrea werkt in de bieb van Groenendaal. Toen ze mijn boeken intikte, zei ze dat P  p  , die bij haar inwoont, alles over het roken wist. Zo heb ik Leon ontmoet. Hij heeft mij aangeraden die legerkasten te kopen. Mijn vader heeft een schrijnwerkerij. Hij maakt kruizen uit eikenhout, en we gebruiken zijn afvalhout en zagemeel om de vis te roken. De dennenappels en de kastanjes halen we uit het woud.’

‘Hoe komen jullie dan aan die vis,’ vraagt Emma.

‘Twee jaar geleden heb ik visgerei gekocht. Voor mijn geestelijke gezondheid, ter afleiding van de tijd die ik in die muffe rechtszaal doorbreng. Ik viste in de Keizersvijver.’

‘Is dat niet verboden?’

‘Clandestien. Ik ving tien, twintig kilo per dag. Snoek, meerval, karper, rietvoorn. Ontspannend, na een hele dag in de rechtbank. De eerste paar dagen gooide ik de vis terug, maar ik zat krap bij kas en mijn ouders hebben het ook niet breed. Ik probeerde mijn vangst aan

restaurants te slijten, maar dat vlotte niet. Toen dacht ik eraan om de vis te gaan roken, waardoor ik dus Leon heb ontmoet.'

'Hebben de boswachters je nooit betrappt?'

'Ik zat aan de inham van het schiereiland, daar kwamen ze toch niet door de bramen heen, ik had er een verborgen pad gemaakt.'

'De baai op het schiereiland?' zegt Emma. 'Dat is de enige plek waar je van buitenaf het Slot kunt zien. Dus jij was die eenzame visser! Ik heb je vaak zien zitten!'

'Dan ben jij het meisje op de stellingen aan de glasramen.'

'De wereld is klein,' glimlacht ze. 'Waarom ben je gestopt?'

'In november haalde ik niets meer boven. Maar de gerookte vis was een succes. Sindsdien koop ik gewoon alles in, onder de toonbank welteverstaan. In het begin waren het enkel Leon en ik. Maar met zijn vrienden erbij doen we tien keer meer. Daar komt nog het gemarineerde vlees bij. Dat was een idee van Bart, hij kweekt everzwijnen en slacht ze ook. Hij heeft een boerderij in het Zoniënwoud. Wij halen hier alle negen een mooi inkomen uit. Een filosoof moet ook eten.'

'Ongelooflijk! Ik ben onder indruk. Spijtig dat ik weg moet, ik heb een tour om één uur. Maar om drie uur ben ik weer thuis, kom je dan langs? Dan laat ik je het Slot zien.'

5

H alverwege de Ruysbroecklaan rijdt Sus het Pastoorspad in. Hij passeert zeven lindebomen rond een open plek in het bos, waar nog fundamenten liggen van een kapel ter ere van Jan van Ruusbroec. Verderop vindt hij de Slotweg, waar het bandenspoor tussen de struiken verdwijnt. Takken schuren langs de auto, tot het pad breder wordt en tussen enorme eiken slingert. Twee jaar geleden heeft hij het Slot voor het laatst gezien, vanaf het schiereiland in de Keizersvijver. Tien jaar eerder kwam hij hier vaak, zelfs tot bij de kastanjeboom achter in

de kasteeltuin. Ook daar was een barrière geweest van braamstruiken met scherpe doornen, en net als op het schiereiland hadden hij en zijn vrienden een doorgang gehakt. Daarna moesten ze nog een gordel van eiken door, die zo waren geplant dat het Slot onzichtbaar was. Elke woensdagnamiddag kwamen ze samen, hij en zijn klasgenoten... tot op zijn vijftiende verjaardag de bliksem insloeg.

Nu rijdt Sus over een lindendreef, en plots ligt het Slot voor hem, stralend wit in de zon. Hij parkeert zijn oude Golf naast Emma's Jeep.

Het laatgotische gebouw is veel groter dan het vroeger altijd leek, uit de verte. Terwijl hij de trap neemt naar een bordes met een stenen balustrade, bewondert hij de twee keer acht spitsboogramen met drielobtraceringen. De gevel is versierd met beelden en waterspuwers die in erbarmelijke staat verkeren. In de portiek komt hij voor een houten poort met ijzerbeslag. Hij gebruikt de bronzen klopper. Na een eeuwigheid knarst er iets en eindelijk draait de deur open. Hij verwacht een schildwacht of edelvrouw in renaissancejurk, maar Emma draagt een kokette mantelpakje van een reisbureau.

'Je hebt de weg naar mij dus gevonden,' glimlacht ze, en ze kust hem vluchtig.

Achter Sus valt de deur in het slot.

De hal is wel acht meter hoog. Een brede, houten trap waaiert uit tot in het midden. Sus is onder indruk van vier glasramen die sereen licht geven.

'Florence,' zegt Emma. 'Deze vitralis zijn de kronieken van de strijd van Alessandro de' Medici tegen de republikeinen, die hij versloeg met hulp van keizer Karel. In 1535 huwde Alessandro Margaretha van Parma, de onwettige dochter van keizer Karel. Margaretha's moeder stamde van rijke patriciërs uit Oudenaarde, die ter ere van keizer Karel – voor zijn overwinning op Frans I – het stadhuis van Oudenaarde hadden gebouwd. Dezelfde architect, Hendrik van Pede, heeft ook dit slot gebouwd.'

Sus kan zijn ogen niet afhouden van haar lippen, en haar Spaanse tongval bezorgt hem kippenvel.

‘De bouw duurde van 1535 tot 1542. Het Slot is een geschenk van Alessandro de’ Medici aan keizer Karel, voor het verslaan van zijn opstandelingen. Maar Alessandro heeft het nooit voltooid gezien, hij is vermoord door Lorenzaccio de’ Medici. Na de moord op Alessandro vluchtte zijn echtgenote Margaretha terug naar Brussel. Ze was in verwachting en beviel in het geheim, omdat ze bang was dat Lorenzaccio ook haar kind wilde ombrengen. Op 3 juni 1537 kreeg ze een dochter: Johanna de’ Medici. Keizer Karel schonk haar dit slot. Johanna is hier opgegroeid, beschermd tegen de buitenwereld.’ Emma draait zich om en wijst naar het trappenhuis. ‘Vroeger hingen langs beide zijden van de trap portretten van mijn voorouders. Zesentwintig generaties, sinds keizer Karel. De helft “onwettige” kinderen, net als ik, maar toch bekleedden ze allemaal hoge posities. Margaretha van Parma bijvoorbeeld, was landvoogdes der Nederlanden. Maar al die portretten en de rest van het slotpatrimonium zijn in de afgelopen honderd jaar verkocht, om het onderhoud van het Slot te kunnen betalen.’

Honderd jaar, denkt Sus, vierhonderd jaar! Wie kan zo over zijn familie praten? Wie kan zo denken? En dit is haar kasteel! Nu begrijpt hij de nonchalance waarmee ze over “haar” kunstwerken praatte. In de Brusselse musea loopt ze gewoon tussen haar eigen geschiedenis. Hoeveel van die kunstwerken zijn in opdracht van haar familie gemaakt? Sus heeft eigenlijk ook nog nooit iemand met het bijzondere soort enthousiasme ontmoet dat zij heeft. Hij voelt zich warm en zweverig.

Emma’s mond plooit in een lach. ‘Wat?’

‘Nee... ga door,’ gebaart hij, ‘ik ben overweldigd.’

‘Kom.’ Ze neemt hem bij de hand en doet een deur aan de linkerkant van de ruimte open. De kamer daarachter is lager dan de hal, maar toch nog vijf meter hoog.

‘Elke kamer heeft een ander thema en verschillende lichtnuances. Dit is Lente.’